

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 18. Recollectio huc usque dictorum de hâc Paternitate cum aliquâ novâ ratione pro mantißâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

patrem & matrem qui genuerunt prolem: Cùm ergò Divus Josefhus non genuerit; nec ita perfectè est pater ac si genuisset. Quare nec valet comparatio illius cum purissimâ illâ Matre quæ de se genuit, quæ totam sola materiam ex quâ compactum est Christi Corpus subministravit: sed quandoquidem hæc illum præcedat tam in materiali quia per se, quàm in formali quia non à recto deflexit cum libido, omninò eum in gratiâ, meritis & gloriâ antecellit. In his tamen omninò illi suppat Divus Josefhus, quia ejus paternitas proximè ad Maternitatem Divæ Virginis accedit.

XVII Instabis iterùm, quomodo hæc inter se coherent quod sit firmius Pater Christi & perfectius quàm illi qui ex concubitu generant, qui habent rationem principii respectu filiorum, non verò ita perfectè ac si ipse genuisset, quo casu haberet rationem principii quam non habet? Respondeo nullam hîc esse implicantiam: quia si genuisset, habuisset rationem principii per se, ut diximus, quam non habet, ac deinde cum remotâ libidine ex solâ ratione genuisset, ut & in statu innocentia genuissent homines ex doctrinâ omnium Theologorum præunte Divo Augustino tomo 7. lib. 1. de Nuptiis & Concupiscentiâ: id enim ei Deus dedisset si voluisset ex homine gigni, quia sic Deum gigni oportuisset, atque ita omnem patris perfectionem habuisset.

XVIII Objicies, Paternitas Divina est prima, & à quâ omnis Paternitas quæ in calis & in terra nominatur. ad Ephes. cap. 3. vers. 15. ergo est regula cæterarum, id est cæteræ, ut sint veræ, ad illius normam esse debent: sed hæc Divina Paternitas est per generationem, ut constat ex psalm. 2. vers. 7. psalm. 109. vers. 4. ad Hebr. cap. 1. vers. 5. ergo & illa debent esse per generationem. Respondeo ad hoc argumentum, Regulam illam philosophicam in quâ nititur debere intelligi prout verba axiomatis sonant, de illis quæ sunt in eodem genere & ordine: nam ita fert axioma. *Primum in uno quoque genere est regula & mensura cæterorum.* At paternitates creatæ non sunt in eodem genere cum

Divinâ, & ideo non est necesse quod ille sint omninò ad normam hujus. Idcirco verò Divina Paternitas est per generationem, quia cùm sit divina, est omnium perfectissima, & omnium aliarum perfectiones complectitur, perfectior est autem illa quæ est per generationem omnibus aliis, & ideo licet Paternitas D. Josefhi sit vera & perfectior aliis creatis, non ita tamen perfecta ac si fuisset per generationem.

CAPUT XVIII.

Recollectio huc usque dictorum de hæc Paternitate cum aliâ quâ novâ ratione pro manifestâ.

EX dictis hæcenus patet quàm merito ob Evangelistis sacris dicatur D. Josefhus Pater Jesu, esto de cætero ad ejus generationem effectivè non concurrerit, quod non fuit necesse, ut tam multis probavimus: si enim Patres ordinarii & carnales dicuntur, & sunt verè Patres *generatione*, quam tamen ipsi non posuerunt per se, sed Deus nomine ipsorum ad exigentiam dispositionum naturalium ab ipsis per semen à se emissum introductarum, ut vidimus supra cap. 12. cur amabo D. Josefho istam qualitatem Patris, quam ei sacra Scriptura locis supra cap. 1. n. 9. citatis tam disertè attribuit, denegabimus? curve non poterit esse Pater Jesu verè maximè alio modo quàm *generatione*, per actionem à Spiritu sancto, ejus vices in uxore suâ jure matrimonii secum unâ supplente, positam ex vi electionis ejus æternæ in Patrem ex parte Dei, tum deinde ex parte ipsius D. Josefhi, ex vi divinissimi illius actus fidei, quo credidit Deum posse dare viro ex uxore suâ prolem vel per conjunctionem, vel citra illam, nec se habituram prolem quantumvis opus carnis facienti, si Deus habere noller, daturum autem eidem operi carnis pro iplo renuncianti, si habere vellet, juxta ea quæ diximus cap. præcedenti num. 1.

Secundò, si Deus potest ex lapidibus in

in ripâ vel alveo Jordanis jacentibus fuscitare filios Abrahamo, quorum Abrahamus fuisse Pater verè & propriè, quos tamen non genuisset, ut vidimus cap. 13. sect. 4. 5. & 6. cur non erit D. Josephus Pater Jesu verè & propriè, & hic illius filius, quem ei Deus ex conjuge suâ fuscitavit, quandoquidem Spiritus sanctus illum in uxore suâ efformavit ex directâ voluntate eum efficiendi ipsius Patrem?

III. Tertiò, si fructus Palmæ feminae sunt & censetur fructus Palmæ maris, quos tamen hic non tulit nec protulit, quia non nisi ad hujus cum illâ præsentiam generarentur: cur non esset filius D. Josephi Christus, qui non nisi in ejus cum Virgine Matre connubio, & ut ita dicam sub ejus umbrâ ex præsentibus Dei decretis ab eâ concipi potuit? cur, inquam, non erit Christus filius Divi Josephi, cujus vices ideò supplavit Deus in Virgine Matre ejus uxore, quia eas sibi D. Josephum commisit, ut voluerit castè in perpetuum cum conjuge suâ vivere, ex hac fide actuali, quod si vellet Deus ipsum habere prolem, ei daturus esset renuncianti pro ipso operi carnis non datum autem quantumvis illud facienti, si habere nollet. Quin immò propter hoc, inquit D. Augustinus supra cap. præced. & nos cum illo, perfectius fuit Christi Pater & firmitus, quam cæteri homines sint Patres eorum quos opere carnis suæ genuerunt, quia ille castius his.

IV. Ideò duo Evangelistæ Matthæus & Lucas Christi descensum ex Abrahamo & Davide probaturi, cum per Divum Josephum, & D. Josephi progenitores deducunt, & non per Virginem, quamvis cum ab hac solâ carnem ex Abraham & Davide propagatam sumpisset, clarior esset futurus iste descensus per hanc quam per illum deductus, per hoc manifestissimè inuenientes, quod cum in re tanti momenti ita processerint, licet expressè caveant D. Josephum non genuisse Christum, non ideò tamen desinere esse illum Patrem verè & propriè, quandoquidem per eum ac si genuisset, ejus genealogiam deducendam esse judica-

verint: genealogia quippe, ut notum est, non nisi per Patres qui genuerunt deduci solet apud omnes Gentes, & ex privilegio Dei speciali pro Judæis per Patres legales: at Divus Iosephus, ut constat ex dictis, non est Pater legalis Christi; quare per hunc procedendū modum Evangelistarum patet evidenter, quod licet non sit Pater IESU per generationem, ejus tamen paternitas ad eam reduci debet.

Hinc cum D. Lucas alibi, scilicet cap. 2. vers. 27. ac etiam vers. 41. & vers. 43. D. Iosephum non tantum vocat Christi Patrem, sed etiam paternam ac si eum genuisset: esto enim Divus Iosephus non genuerit eum per se, cum tamen Spiritus sanctus nomine D. Iosephi, modo à nobis supra explicato, eum produxerit in Beatâ Virgine ejus conjuge, per se produxisse censendus est, & consequenter nihil est quod timeat Lucas, vel nos timere debeamus eum Christi patrem dicere.

VI. Etsi ergo non subsistat ex parte Divi Iosephi generandi proprietas, Pater tamen patensque Christi Domini vocatur & est ac si genuisset, ob singularem illam rationem, quandoquidem ad illud sufficiebat, quod in ejus conjugio absque ejus injuria uxor ejus eum conceperat, ut vidimus supra hoc Tract. cap. 9. sicut & in materiâ possidendi fructus, ut poma, pira, ficus agrî tui vel arboris tuæ, tuus est verè ac propriè fructus ille, qui ex eo vel ex eâ nascitur, etsi eum in agro tuo vel in arbore tuâ non produxeris, quia ager tuus est, & arbor tua in quâ ille ortus est.

VII. Quanquam neque comparatio ista rem hanc adæquet, cum Beata Virgo non qualiscumque possessionis aut proprietatis jure seu titulo ad Divum pertineret Iosephum, sed titulo longè strictiori & magis ad rem faciente, scilicet tanquam conjux ejus, qui longè strictior est, ut notavi eodem cap. 9. n. 8. ut proinde multò specialius, ac cætius, nobilissimè ex hac etiam solâ ratione Christus esset filius D. Iosephi, quam fructus istius arboris vel agrî esset fructus Domini agrî vel arboris.

VIII. Confirmatur, quia filius natus ex servâ pertineret ad Dominū servæ, uti natus dum Mater esset sui iuris, ratione

A a a

servitutis,

servitutis, non ut filius, sed ut fructus in re vel possessione suâ nati: proinde multò specialius nobilisque ex hac etiam solâ ratione ad Divum Iosephum pertineret Christus quàm fructus agri, vel arboris, aut filius servæ ad Dominum illorum: quantò ergo magis si huic rationi eam addamus quam à cap. II. profecuti sumus? Unde & iustus Simeon non solùm Virgini Christi Matri benedixit, sed etiam Divo Iosepho, atque utriusque simul & semel unicâque benedictione super communi eorum filio. *Et benedixit illis Simeon. Luc. 2. v. 33.*

IX. Addo pro mantisâ, tantam Patres Græci, nonnullique etiam ex Latinis censuerunt, & tam stricti juris hanc Divi Iosephi ad Christum Paternitatem, ut ei illos tribuant effectus, qui non solent tribui nisi paternitati naturali, seu paternitati quæ est per generationem: Hi enim dum incidunt in illa Scripturæ loca, in quibus fit mentio de fratribus & sororibus Domini, ut Matthæi cap. 12. & 13. Marci cap. 3. & 6. & Lucæ cap. 8. existimant illa intelligi de veris & propriè dictis fratribus & sororibus, non verò de consanguineis solùm, seu cognatis; & dicunt illos verè & strictè fuisse fratres Christi Domini, eo quod fuerint filii Divi Iosephi ei ex priore, quam ante Deiparam arbitrantur duxisse, uxore geniti.

X. Qui licet decepti fuerint in eo quod existimaverunt D. Iosephum aliam ante Virginem uxorem duxisse, & ex eâ liberos suscepisse, ut constat ex dictis à nobis hac Parte 2. Tractat. 1. cap. 5. Section. 1. In proposito tamen nostro nobiscum conveniunt: nam si verum esset quod supponunt, Divum scilicet Iosephum aliam ante Beatam Virginem uxorem duxisse, ex quâ proles suscepisset, & quod ex hoc veri essent fratres & sorores Christi, id nequaquam ex eo prævenire posset quod Mater Christi Patri istorum nupsisset præcisè, quia affinitas non parit affinitatem, sed essent fratres propter Divum Iosephum, quod nimirum Divus Iosephus esset communis Christi & illorum Pater, licet alio modo illorum, & alio Christi, illorum nimirum generatione ex priori uxore, Christi verò quasi generatione, per actionem scili-

cet Spiritus Sancti in Virgine posteriori re suâ uxore suæ suppletivam, seu nomine suo positam.

Quare si adhuc contingeret aliquid simile (quod non est impossibile licet credam nunquam amplius futurum) ut scilicet Virgo aliqua nupta viduo habenti ex priore uxore liberos, sine congressu viri sui Deo dante conciperet & pareret, non posset hæc proles ex hac secundâ uxore virgine nata nubere ulli ex illis qui essent de priore uxore ex congressu suo nati: Ratio est quia hic viduus verè esset pater hujus proles sibi à Deo ex secunda sua uxore virgine suscitata, & consequenter hæc proles illarum frajer aut foror quæ sunt ex primâ uxore nata.

Pro coronide hujus Capituli adjicio benedictionem illam quam Jacob Patriarcha moriens in filium suum Ioseph pronuntiavit Genes. cap. 49. *Omnipotens, inquit, benedicat tibi benedictionibus uberum & vulvæ.* Quàm admirabilis benedictio! & quis unquam quid simile audivit? Quomodo benedictio uberum & vulvæ potest in virum cadere? de muliere quidem hoc bene intelligerem, sed de viro quis unquam illud concipiet? Quid igitur ad hoc: Audi meum eâ super re sensum. Respiciebat Sanctus Patriarcha quando hæc proferebat, seu Deus in ipso Divum Iosephum per filium suum Ioseph figuratum, & meo videri significat benedictionem quidem scemoris, quæ est virorum, non ei competituram, nihil tamen propterea ei deesturum, eò quod benedictio omnium benedictionum, vulvæ, dico, & uberum Beatissimæ Deiparæ Conjugis suæ in eum sic redundatura esset, ut ad eum tanquam ei propria spectaret, utpote qui illius purissimæ Virginis immaculatæ esset Sponsus, dum in eam ista vulvæ & uberum ejus benedictio depluebat.

Et certè poterat Spiritus Sanctus vel modicum ante desponsationem virtutis suæ obumbratione Virginem præsecundare, ita ut nec Divus Ioseph advertisset, nec apud alios ipsa ulla infidelitatis novam incurrisset: verum nò sola Diva Deipara Virgo inter mulieres, sed etiam inter viros Beatissimus Sponsus ejus

ejus Ioseph ex hac divinâ immensâque benedictione beatus esse debuit, & ab omnibus generationibus dici: quate non ante desponsationem vel momento uno Divi Iosephi Sponsam Spiritus Sanctus fecundare voluit, ut per hoc vulvæ & uberum participationem accipere possêt.

CAPUT XIX.

Ex hoc totam habuit in Christum Patris Auctoritatem.

I. **I**N Divinissimo Dominicæ Incarnationis Mystério hoc inter cætera mirabile, quod in eo ipsum imum usque ad magnitudinis apicem evexit Deus, & è contra magnitudinem ipsam usque ad imi fundum depressit. Quid enim Deus? quid homo? Quid Deo majus vel altius? quid homine vilius? Quæ ergò major humiliatio, quàm quod Deus usque ad hominem descenderit in Incarnatione? quæ etiam major elevatio quàm quod in eâ homo usque ad Deum ascenderit? Hoc nihil sublimius, illo nihil demissius.

II. Sed est alia ex hoc ineffabili Mystério elevatio, est & alia depressio ex præcedentibus consecraria & illis affinis ac vicina, elevatio nempe Mariæ & Iosephi: & depressio secunda Christi Domini: Nonne summa fuit elevatio horum Sacrorum Conjugum, Mariæ in quâ, Iosephi sub quo, hoc Mystérium divinitus operatû est? Illius quæ per hoc Mystérium in Matrem Dei evecta est? hujus qui in ejusdem Dei Patrem sublimatus est? Et quò altius ascendere potuissent puræ creaturæ? sed quæ depressio major illâ Christi qui cum licet homo, tamen substantialiter etiam Deus esset (cui proinde cuncta servitutum debent:) illis tamen Sanctissimis Conjugibus subditus esse voluit? Unde optimè Albertus Magnus in hæc verba, *Descendit cum eis Nazareth, & erat subditus illis*, Luc. cap. 2. vers. 51. Sic ait: Congruè verbo descendit utitur & propter situm loci, & propter humilitatem: à Majestate descendit cum parentibus humilis sub ipsis (recor-

datus præcepti sui Exodi cap. 20. *Honora Patrem tuum & Matrem suam*) vixit.

III. Sed ut ad Divum Iosephum me convertam, nescio quid prius & amplius in eo mirari debeam, an quod sit Pater Dei? an quod Deus sit subditus illi? utrumque enim summè mirabile, sed hoc secundum meo videri longè mirabilius.

IV. Est Divus Iosephus Pater Jesu Christi Domini nostri. Esset licet solum à Christo jam concepto vel nato electus & adoptatus ad id muneris: non enim est adoptio Dei qualis est illa quæ est ab hominibus: hæc quippè præcisè stat in voluntate adoptantis & acceptance adoptati, illa ponit rem in adoptato ut monuimus supra cap. 6. Sed est insuper Pater jure conjugii, quod enim in meo fundo nascitur meum est, juxta vulgatam juris præcipuam: est ratione efficacis Dei electionis ab æterno: est propter seu per suppletionem in tempore actionis ejus in suâ conjugè secum unâ, per Spiritum sanctum exequentem istam efficacem voluntatem & electionem, & Virgini obumbrantem ex intentione directâ efficiendi illum Christi Patrem; unde & strictius ac verius ejus Pater quàm avus: strictius & verius quàm Pater legalis: firmius & perfectius quàm sint cæteri Patres naturales, & ordinarii filiorum quos ex se genuerunt, quia castius ex Divo Augustino. Est ut minimum sicut Pater fidei nostræ Abraham fuisse Pater illorum, quos Deus illi suscitasset ex lapidibus in ripâ Jordanis vel ejus alveo jacentibus: Est sicut Palma masculus fructuum seu dactylorum, quos Palma foemina profert: est ita ut per illum ac si Christum genuisset, Christi genealogiam deducendam Spiritui sancto visum fuerit: est ita ut Lucas non vereatur cum non tantum Patrem Jesu appellare, sed etiâ parentem, quod nomen est proprium generantium: est ita ut ad ipsum ortus juxta carnem pertineat ex D. Paschasio, ut proinde et si non sit Pater generatione, sit tamen quasi generatione: est denique ita ut paternitas ipsius, à Patribus Græcis, eos producat effectus, vincula, impedimenta, quæ ipsa paternitas per generationem.

A a a 2

Quam